

Sterrenstof

STERREN STOF

KRYSTAL
SUTHERLAND

VERTAALD DOOR HANNEKE VAN SOEST

YOUNG AWESOME

Eerste druk 2016

Copyright © 2016 Krystal Sutherland / www.krystalsutherland.com

Oorspronkelijke titel: *Our Chemical Hearts*

Oorspronkelijk verschenen bij G.P. Putnam's Sons, an imprint of Penguin Random House LLC.

All rights reserved.

© 2016 vertaling: Hanneke van Soest

© 2016 vormgeving omslag: Annie Ericsson

Omslagbeeld: Getty Images

Omslagbelettering en logo: Caren Limpens

Young & Awesome / www.youngandawesome.nl

Young & Awesome is een imprint van Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7065 2 / NUR 285

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.

Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Voor mijn familie, voor alles, voor altijd.

IK DACHT ALTIJD dat het moment waarop je de liefde van je leven ontmoette zou zijn als in de film. Natuurlijk niet precies zo, in slow motion, met haar dat wappert in de wind en aanzwellende vioolmuziek, maar ik dacht dat er op zijn minst iets zou gebeuren, weet je wel? Dat je hart overslaat, je ziel een slagje draait, dat een stem vanbinnen zegt: ‘Holy shit. Daar is ze. Eindelijk, na al die tijd, is ze er.’

Niets van dat alles gebeurde toen Grace Town op de tweede dinsdagmiddag van het laatste schooljaar tien minuten te laat de toneelles van mevrouw Beady binnen kwam wandelen. Je zou kunnen zeggen dat Grace het type was dat altijd indruk maakte als ze ergens binnenkwam, maar dan niet omdat ze nou een onmiddellijke, onvergankelijke liefde opwekte. Ze was gemiddeld van lengte, had een gemiddeld postuur en was gemiddeld aantrekkelijk, wat het voor haar makkelijk zou moeten maken om zich aan te passen op een nieuwe school, zonder de dramatische clichés die nogal eens voorkomen in dit soort verhalen.

Maar er waren drie dingen die onmiddellijk opvielen aan Grace, voordat haar alledaagsheid haar kon redden:

1. Ze droeg van top tot teen jongenskleiding. Het was niet een soort jongensachtige skatermeisjeslook; nee, echte jongenskleren, die haar veel te groot waren. Een jeans die skinny hoorde te zijn, werd met een riem om haar heupen omhooggehouden. Hoewel het nog maar sep-

tember was, droeg ze een sweater, een geruit hemd en een gebreide muts, en om haar hals een lange leren veter met een anker aan het uiteinde.

2. Ze zag er vuil en ongezond uit. Ik heb junkies gezien die er beter uitzagen dan zij die ochtend. (Niet dat ik veel junkies in het echt had gezien, maar ik had *The Wire* en *Breaking Bad* gekeken, en dat telt wel degelijk mee.) Haar blonde haar was ongekamd en slecht geknipt, ze had een vale huid, en ik weet bijna zeker dat als ik haar op welk moment dan ook die dag had geroken, ze gestonken zou hebben.
3. Alsof dat nog niet genoeg was om haar kansen om in een nieuwe klas opgenomen te worden volkomen te verpesten, liep ze met een wandelstok.

En zo gebeurde het. Zo zag ik haar voor het eerst. Geen slow motion, geen wapperende haren, geen vioolmuziek, en zeker geen overslaand hart. Zwijgend hobbelde Grace tien minuten te laat binnen, alsof de school van haar was, alsof ze al jaren bij ons in de klas zat. En mevrouw Beady zei niets, misschien omdat Grace nieuw was, of omdat ze vreemd was, of omdat de lerares wel zag dat een stukje van haar ziel gebarsten was. Grace ging achter in het zwart geschilderde toneellokaal op een stoel zitten, legde haar wandelstok op haar bovenbenen en zei de hele les tegen niemand iets.

Hoewel ik nog twee keer naar haar keek, was ik tegen het einde van de les vergeten dat ze er was, en ze glipte naar buiten zonder dat iemand het merkte.

Dit is dus beslist geen verhaal over liefde op het eerste gezicht.

Maar het is wel een liefdesverhaal.

Nou ja.

Min of meer.

DE EERSTE WEEK van het laatste schooljaar, voor Grace Towns plotselinge verschijnen, was zo saai als de middelbare school kan zijn. Er waren nog maar drie schandaaltjes geweest: een derdeklasser was geschorst omdat hij rookte in de meisjestoiletten (als je wordt geschorst, zorg er dan in elk geval voor dat het niet om iets afgezaagds is), een anoniem persoon had een filmpje van een naschoolse vechtpartij op het parkeerterrein op YouTube gezet (daar waren de leraren echt in alle staten over), en er deden geruchten de ronde dat Chance Osenberg en Billy Costa elkaar een soa hadden bezorgd doordat ze allebei seks hadden gehad met hetzelfde meisje (ik zou willen dat ik dit verzon, lieve lezers).

Zoals altijd was mijn leven geheel schandaalloos gebleven. Ik was zeventien jaar oud, een rare, slungelige knul, het type dat je zou casten als je een jonge Keanu Reeves nodig hebt maar het grootste deel van je budget al hebt uitgegeven aan catering en slechte computeranimatie. Ik had nog nooit gerookt, zelfs niet passief, en godzijdank had niemand me ooit benaderd om onveilig te vrijen. Mijn donkere haar viel tot net op mijn schouders, en mijn favoriete kledingstuk was het tweedjasje van mijn vader uit de jaren tachtig van de vorige eeuw. Je zou kunnen zeggen dat ik eruitzag als een kruising tussen een mannelijke Summer Glau en Severus Sneep. Minus de haakneus, plus een paar kuiltjes in wangen en kin, en voilà: het volmaakte recept voor ene Henry Isaac Page.

Destijds was ik ook totaal niet geïnteresseerd in meisjes (of jongens, mocht je het je afvragen). Hoewel mijn vrienden al vijf jaar de ene na de andere dramatische kalverliefde beleefden, was ik nog nooit echt verliefd geweest. Oké, misschien op de kleuterschool op Abigail Turner (tot ik haar op haar wang kuste op een moment dat ze het niet verwachtte; daarna ging het rap bergafwaarts met onze relatie), en op de basisschool was ik minstens drie jaar bezeten geweest van het idee met Sophi Zhou te trouwen. Maar zodra ik in de puberteit kwam, was het alsof er vanbinnen een knop werd omgedraaid. In plaats van een door testosteron gedreven seksmaniak te worden, zoals de meeste jongens om me heen, kwam ik niemand tegen die ik op die manier in mijn leven wilde hebben.

Ik richtte me op school en het behalen van de benodigde cijfers om toegelaten te worden tot een goede universiteit, en dat vond ik prima. Waarschijnlijk dacht ik daarom minstens een paar dagen niet meer aan Grace Town. Misschien had ik nooit meer aan haar gedacht als ene Alistair Hink, leraar Engels, zich er niet in had gemengd.

Wat ik over meneer Hink weet, is nog steeds niet veel meer dan wat de meeste middelbarescholieren over hun leraren weten. Hij heeft erg last van roos, wat niet half zo opvallend zou zijn als hij niet zo nodig elke dag een zwarte coltrui moest dragen. De fijne witte schilfertjes op zijn schouders waren als sneeuw op asfalt. Aan zijn ringloze linkerhand te zien was hij onge-trouwd, wat vast veel te maken had met de roos en het feit dat hij een opmerkelijke gelijkenis vertoonde met Napoleon Dynamites broer, Kip.

Hink had ook een vurige passie voor de Engelse taal. Die ging zo ver dat hij, toen een les wiskunde een keer vijf minuten uitliep en dus tijd van onze les Engels afknabbelde, de wiskundeleraar, meneer Babcock, belde en hem een preek gaf over de verhevenheid van alfavakken boven wiskunde. Veel leerlingen lachen hem achter hun hand uit – waarschijnlijk waren de meesten voorbestemd voor een carrière in de techniek, de natuurwetenschappen of de klantenservice – maar nu ik erop terugkijk, kan ik die middag in het broeierige klaslokaal aanwijzen als het moment waarop ik verliefd werd op het idee schrijver te worden.

Ik was altijd al redelijk goed geweest in schrijven, in het combineren van woorden. Sommige mensen worden geboren met een oor voor muziek, som-

migen met talent voor tekenen, en anderen – mensen zoals ik – hebben een ingebouwde radar die hun vertelt waar een komma in een zin hoort. Wat superkrachten betreft staat grammaticale intuïtie vrij laag op de schaal van coolheid, maar daarmee had ik wel de aandacht getrokken van Hink, die toevallig verantwoordelijk was voor het beheer van de schoolkrant en het samenstellen van de redactie. Al in de tweede klas had ik aangeboden om eraan mee te werken, in de hoop op een dag hoofdredacteur te worden.

Ongeveer halverwege mevrouw Beady's toneelles op donderdag in de tweede schoolweek ging de telefoon. Mevrouw Beady nam op. 'Henry, Grace, meneer Hink wil jullie na school graag spreken in zijn kantoor,' zei ze, nadat ze een paar minuten met meneer Hink had gebabbeld. (Beady en Hink hadden altijd al goed met elkaar kunnen opschieten. Twee zielen, geboren in de verkeerde eeuw, waarin de wereld graag de draak stak met mensen die kunst nog steeds het bijzonderste vonden wat de mensheid ooit had voortgebracht of zou voortbrengen.)

Ik knikte en keek met opzet niet naar Grace, ook al zag ik uit mijn ooghoek dat ze me van achter in het lokaal aanstaarde.

De meeste tieners die na school bij hun leerkracht op kantoor geroepen werden, gingen uit van het ergste, maar ik leidde, zoals ik al zei, treurig genoeg een schandaallos bestaan. Ik wist (of hoopte te weten) waarom Hink me wilde spreken. Grace was nog maar sinds twee dagen veroordeeld tot Westland High, niet echt lang genoeg om een andere leerling met trichomonas te hebben besmet en/of na school in elkaar te hebben geslagen (al liep ze wel met een stok en keek ze vaak boos).

Waarom Hink Grace wilde spreken was, net als zo veel aan haar, een raadsel.

TOEN IK BIJ de gang met docentenkamers aankwam, zat Grace daar al te wachten. Ze droeg weer jongenskleren – een andere outfit dit keer – maar zag er een stuk schoner en gezonder uit. Haar haren waren gewassen en geborsteld, waar haar uiterlijk aanzienlijk van opknapte, al zag haar kapsel er nog steeds uit alsof ze het zelf met een botte heggenschaar had geknipt.

Ik nam naast haar op de bank plaats, me hyperbewust van mijn lichaam. Zo erg zelfs, dat ik niet meer wist hoe ik nonchalant moest zitten. Ik probeerde mijn ledematen zo achteloos mogelijk te schikken, maar het lukte me niet om een goede houding te vinden. Uiteindelijk zat ik half voorovergezakt, een ongemakkelijke houding die me kramp in mijn nek bezorgde. Toch wilde ik niet gaan verzitten, want ik zag dat ze vanuit haar ooghoek naar me keek.

Grace had haar knieën tegen haar borst opgetrokken en haar wandelstok tussen haar benen geklemd. Ze zat een boek te lezen, waarvan de beduimelde bladzijden de kleur hadden van een door koffie verkleurd gebit. Ik kon de titel niet lezen, maar zag dat er gedichten in stonden. Toen ze merkte dat ik over haar schouder keek, dacht ik dat ze het boek zou dichtslaan of van me weg zou houden. In plaats daarvan draaide ze het juist iets naar me toe, zodat ik kon meelesen.

Het gedicht dat ze las – of waarschijnlijk herlas, aan de ezelsoren, etensvlekken en gehele verweerde staat van de bladzijde te zien – was van Pablo Neruda, van wie ik nog nooit had gehoord. ‘Ik bemin je niet’ heette het. De titel intrigeerde me, dus ik begon te lezen, ook al was het Hink nog niet

gelukt om me liefde voor poëzie bij te brengen. Twee regels waren met stift gemarkeerd.

*'k bemin je als bepaalde duistere dingen,
in alle stilte, tussen ziel en schaduw.*

Op dat moment kwam Hink een andere kamer uit en sloeg Grace het boek dicht, zodat ik geen kans had het uit te lezen.

‘Mooi, jullie hebben al kennisgemaakt, zie ik,’ zei hij, toen hij ons daar samen zag zitten. Ik veerde overeind, maar al te blij om van mijn ongemakkelijke houding verlost te zijn. Grace schoof naar de rand van de bank en stond langzaam op, waarbij ze voorzichtig haar gewicht over haar wandelstok en haar goede been verdeelde. Voor het eerst vroeg ik me af hoe ernstig haar handicap was. Hoelang was ze al kreupel? Was ze met een verlamd been geboren of had ze als kind een tragisch ongeluk gehad?

‘Nou, kom mee.’ Hinks kantoor lag aan het einde van een lange brede gang die begin jaren tachtig misschien nog voor modern en smaakvol was doorgegaan. Lichtroze muren, tl-verlichting, pijnlijk kunstmatige nepplanten, en linoleum met zo’n eigenaardig dessin dat graniet moet voorstellen maar eruitziet als ontelbare stukjes geperst plastic.

Ik volgde Hink in een voor mijn doen langzaam tempo, omdat ik wilde dat Grace naast me zou lopen. Ik dacht dat ze het misschien fijn zou vinden om eens iemand te kunnen bijhouden. Maar ondanks het feit dat ik tergend traag liep, bleef ze twee passen achter me, alsof we een wedstrijd deden wie het langzaamst kon lopen. Inmiddels liep Hink wel vijf meter voor ons uit, dus ik versnelde mijn pas en liet haar achter. Het moet er nogal idioot hebben uitgezien.

We kwamen aan bij Hinks kantoor (klein en volgestouwd met spullen, met deprimerende groenige verlichting die aan de film *Fight Club* deed denken) en hij leidde ons naar binnen. Hij gebaarde naar de twee stoelen voor zijn bureau. Fronsend nam ik plaats. Waarom zat Grace naast me?

‘Jullie zitten hier natuurlijk allebei vanwege jullie uitzonderlijke schrijftalent. Toen ik de nieuwe hoofdredacteuren voor onze schoolkrant moest uitkiezen, kon ik geen betere...’

‘Nee,’ onderbrak Grace hem. Er ging een schok door me heen, en ik beseftte dat ik haar voor het eerst hoorde praten. Haar stem was krachtig en diep, totaal anders dan haar breekbare en schuchtere verschijning.

‘Pardon?’ zei Hink, duidelijk onaangenaam verrast.

‘Nee,’ herhaalde Grace, alsof het geen verdere uitleg behoefde.

‘Ik... Ik begrijp het niet,’ zei Hink. Hij wierp me een smekende blik toe. Ik herkende zijn stille schreeuw om hulp, maar kon alleen mijn schouders ophalen.

‘Ik wil geen hoofdredacteur worden. Bedankt dat u aan me hebt gedacht. Dat waardeer ik echt. Maar ik doe het niet.’ Ze pakte haar tas van de vloer en stond op.

‘Juffrouw Town. Grace. Martin is voor het begin van het schooljaar speciaal bij me gekomen om me te vragen of ik je werk van East River wilde lezen. Je zou daar dit jaar hoofdredacteur zijn geworden, toch?’

‘Ik ben gestopt met schrijven.’

‘Wat zonde. Je werk is prachtig. Je hebt een natuurlijke gave voor taal.’

‘En u hebt een natuurlijke gave voor clichés.’

Hink was zo geschokt dat zijn mond openviel.

Grace’ uitdrukking werd iets milder. ‘Het spijt me. Maar het zijn niet meer dan woorden. Ze betekenen niks.’ Ze keek me aan met een afkeurende blik die ik niet begreep. Toen hing ze haar rugzak over haar schouders en hobbelde weg.

Zwijgend bleven Hink en ik achter, terwijl we beiden probeerden te verwerken wat er zojuist was gebeurd. Het duurde ruim tien seconden voordat tot me doordrong dat ik kwaad was, maar zodra ik het beseftte, stond ook ik vlug op, pakte mijn tas en liep naar de deur.

‘Kunnen we het er morgen over hebben?’ vroeg ik aan Hink.

Hij moet begrepen hebben dat ik haar achternaging. ‘Ja. Ja, natuurlijk. Kom voor de les maar langs.’ En hij gebaarde dat ik kon gaan.

Ik draaide me om en haastte me de gang uit. Tot mijn verbazing was Grace nergens te bekennen. Toen ik de hoofdingang van het gebouw opende en naar buiten stapte, zag ik dat ze al aan het einde van het schoolplein was. Als ze wilde, kon ze zich verdomd snel verplaatsen. Ik rende achter haar aan. ‘Hé!’ riep ik, zodra ik binnen gehoorsafstand was.

Even keek ze om en wierp me een nijdige blik toe, toen liep ze weer door.
'Hé,' zei ik ademloos, terwijl ik naast haar ging lopen.

'Wat?' zei ze, terwijl ze in hetzelfde tempo doorliep. Bij elke stap die ze zette, hoorde ik haar wandelstok op het asfalt tikken.

Achter ons toeterde een auto. Met een felle beweging wees Grace op haar wandelstok en gebaarde naar de bestuurder dat hij moest passeren. Ik had nog nooit een auto zien rijden op een manier die ik zou beschrijven als 'schaapachtig'.

'Nou...' begon ik, maar ik kon de woorden niet vinden. Ik was een behoorlijk goede schrijver, maar praten? Met geluiden? Dat ging me een stuk moeilijker af.

'Wat, nou?'

'Verder dan dit moment in het gesprek had ik nog niet nagedacht.'

'Het lijkt wel alsof je boos bent.'

'Dat ben ik ook.'

'Waarom?'

'Er zijn mensen die zich jarenlang uit de naad werken om hoofdredacteur te worden. En jij loopt hier binnen en krijgt die positie zomaar in je schoot geworpen, en je weigert?'

'Heb jij je dan zo uit de naad gewerkt?'

'Reken maar. Ik loop al vanaf mijn vijftiende bij Hink te slijmen. Ik doe me voortdurend voor als een gekwelde tienerschrijver die zich innig verbonden voelt met Holden Caulfield.'

'Nou, gefeliciteerd. Ik snap echt niet waarom je boos bent. Normaal gesproken is er maar één hoofdredacteur, dus het is voor jou helemaal niet erg dat ik heb geweigerd.'

'Maar... Waarom zou je nee zeggen?'

'Omdat ik geen hoofdredacteur wil zijn.'

'Maar...'

'En zonder mij heb je volledige creatieve zeggenschap en kun je de krant precies zo maken als je al die jaren hebt voorgesteld.'

'Misschien wel... Maar...'

'Dus ik heb je alleen maar een dienst bewezen. Graag gedaan, trouwens.'

Zwijgend liepen we een tijdje verder, totdat mijn laatste restje boosheid was verdwenen en ik me niet eens meer kon herinneren waarom ik haar überhaupt achterna was gerend.

‘Waarom volg je me nog steeds, Henry Page?’ Ze stopte midden op straat, alsof het haar niks kon schelen dat we elk moment door een auto overreden konden worden. Ik realiseerde me dat ze mijn volledige naam kende, al waren we niet aan elkaar voorgesteld en hadden we voor deze dag nog nooit met elkaar gepraat.

‘Dus je weet wie ik ben?’ vroeg ik.

‘Ja. En jij weet wie ik ben, dus laten we vooral niet doen alsof dat niet zo is. Waarom volg je me nog steeds?’

‘Omdat, Grace Town, ik nu al te ver van school ben om terug te gaan, en mijn bus waarschijnlijk al vertrokken is. En aangezien ik geen elegante manier heb kunnen bedenken om dit gesprek te beëindigen, heb ik besloten te berusten in mijn lot.’

‘En dat is?’

‘Net zo lang in deze richting doorlopen tot mijn ouders me als vermist opgeven en de politie me aan de rand van de stad terugvindt en naar huis brengt.’

Grace zuchtte. ‘Waar woon je?’

‘Vlak bij de Highgate-begraafplaats.’

‘Oké. Kom maar met mij mee. Dan breng ik je wel.’

‘O. Gaaf. Bedankt.’

‘Als je maar belooft dat je niet zult aandringen op dat hoofdredacteurschap.’

‘Goed. Ik zal niet aandringen. Als jij zo’n geweldige kans wilt laten lopen, moet je het zelf maar weten.’

‘Prima.’

Het was een benauwde middag in de slaperige buitenwijk. De wolken aan de hemel zagen eruit als dik cakeglazuur, en de gazons en bomen schitterden felgroen in het gouden nazomerlicht. We liepen naast elkaar over het warme asfalt. Een minuut of vijf zwegen we ongemakkelijk, en ik dacht koortsachtig na over wat ik haar zou kunnen vragen. ‘Mag ik de rest van dat gedicht lezen?’ vroeg ik ten slotte, omdat het me de minst beroerde optie leek. (Optie

een: Maar, eh... ben je een travestiet of zo? Niet dat daar iets mis mee is; ik ben alleen maar nieuwsgierig. Optie twee: Wat mankeert er eigenlijk aan je been? Optie drie: Je bent een junkie, hè? Ik bedoel, je komt zo uit de afkick-kliniek, toch? Optie vier: Mag ik de rest van dat gedicht lezen?)

‘Welk gedicht?’ zei ze.

‘Dat van Pablo Dinges. “Ik bemin je niet” of zoiets.’

‘O. Tuurlijk.’ Ze bleef staan en reikte me haar wandelstok aan. Daarna schoof ze haar rugzak op haar buik, viste het beduimelde boek eruit en drukte het in mijn handen. Toen het meteen openviel bij Pablo Neruda, wist ik zeker dat ze zijn gedicht voortdurend herlas. En opnieuw las ik de regel over het beminnen van duistere dingen.

*’k bemin je als bepaalde duistere dingen,
in alle stilte, tussen ziel en schaduw.*

‘Het is prachtig,’ zei ik tegen Grace, terwijl ik het boek dichtsloeg en teruggaf. Want dat was het ook.

Ze keek me met half samengeknepen ogen aan. ‘Vind je?’ vroeg ze met oprechte belangstelling.

‘Jij niet?’

‘Volgens mij zeggen mensen dat alleen als ze een gedicht niet snappen. Ik vind het triest. Maar niet prachtig.’

Ik begreep niet hoe ze zo’n mooi liefdesgedicht triest kon vinden. Maar goed, mijn grootste liefde was mijn laptop, dus ik hield mijn mond maar.

‘Hier,’ zei Grace. Ze sloeg het boek weer open en scheurde de bladzijde met het gedicht eruit. Ik kromp ineem, alsof het me pijn deed. ‘Je mag het hebben, als je wilt. Mooie poëzie is niet aan mij besteed.’

Ik nam de bladzijde van haar aan, vouwde het papier op en stak het in mijn broekzak. Aan de ene kant was ik geschokt dat ze een boek zo had beschadigd, aan de andere kant voelde ik me vereerd omdat ze me iets had gegeven wat duidelijk veel voor haar betekende. Ik mocht mensen wel die zonder aarzelen afstand konden doen van materiële bezittingen. Zoals Tyler Durden. ‘De spullen die je bezit, nemen bezit van je’ – dat idee.

Het huis waar Grace woonde was precies zoals ik het me had voorgesteld. De tuin was overwoekerd en verwaarloosd, het gazon zo te zien al enige tijd aan zijn lot overgelaten. De gordijnen voor de ramen waren dicht, en de twee verdiepingen tellende gevel van grijze baksteen helde over alsof het huis het gewicht van de wereld moest dragen. Op de oprit stond één enkele auto, een kleine witte Hyundai met een Strokes-sticker op de achterraut.

‘Wacht hier,’ zei ze. ‘Ik moet mijn sleutels halen.’

Ik knikte en bleef alleen achter in de voortuin. Die auto was ongewoon, zoals alles aan Grace ongewoon was. Waarom liep ze (of beter gezegd, hobbelde ze) elke dag een kwartier naar school, terwijl ze een rijbewijs had en over een eigen voertuig beschikte? Alle laatstejaars die ik kende, hunkerden ernaar om in de pauze aan het schoolterrein te kunnen ontsnappen en naar het winkelcentrum of de McDonald’s te rijden. En om na schooltijd de lange rij bij de bushalte voorbij te rijden, op weg naar huis, waar hun avondeten, PlayStation en veel te oude joggingbroek wachtten.

‘Heb je een rijbewijs?’ klonk Grace’ stem achter me. Ik schrok op, want ik had haar niet naar buiten horen komen. Maar daar stond ze ineens, haar autosleutels bungelend aan haar pink – met een Strokes-sleutelhanger. Ik had nog nooit naar hun muziek geluisterd, maar nam me voor ze op te zoeken zodra ik thuis was.

‘Eh, ja. Al een paar maanden, maar ik heb nog geen eigen auto.’

‘Mooi.’ Ze gooide me de sleutels toe, en terwijl ze naar de passagierskant liep, haalde ze haar mobiele telefoon tevoorschijn. Na een seconde of twintig keek ze fronsend op van het schermpje. ‘Nou? Ga je de deur nog opendoen of niet?’

‘Wil je dat ik rijd?’

‘Nee, het leek me gewoon grappig om jou de sleutels te geven en te wachten tot ze vanzelf weer naar me toe komen vliegen. Ja, Henry Page. Ik wil dat jij rijdt.’

‘Eh, oké. Het is alweer een tijdje geleden, maar vooruit.’ Ik opende het portier en ging achter het stuur zitten. Het interieur rook naar Grace. Een scherpe muskusgeur, zoals jongens soms ruiken, wat ik, zacht gezegd, nogal verwarrend vond. Ik startte de motor – tot zover ging het in elk geval goed – en haalde diep adem.

‘Ik zal mijn best doen ons niet dood te rijden,’ zei ik. Grace reageerde niet, dus lachte ik zelf maar om mijn eigen grap, met een nogal ongemakkelijk ‘ha’. Toen zette ik de auto in zijn achteruit.

Zelfs mijn oma zag er relaxter uit achter het stuur dan ik op weg naar mijn huis. Zwetend zat ik over het stuur gebogen, me hyperbewust van het feit dat ik a) in de auto van een ander reed, b) al maanden niet gereden had en c) alleen voor mijn rijexamen was geslaagd omdat de instructeur mijn achterachterachterneef was, die zo’n waanzinnige kater had gehad dat ik onderweg drie keer moest stoppen zodat hij aan de kant van de weg kon overgeven.

Grace boog zich naar de snelheidsmeter, die aangaf dat ik ruim onder de maximale snelheid reed. ‘Weet je zeker dat je je rijbewijs hebt?’ vroeg ze.

‘Ik heb maar twee ambtenaren hoeven omkopen. Dus ik heb mijn rijbewijs echt wel verdiend.’ Ik zou zweren dat ze bijna moest glimlachen. ‘Maar je hebt dus op East River gezeten?’

‘Ja.’

‘Waarom ben je in je laatste jaar van school veranderd?’

‘Ik ben nogal avontuurlijk aangelegd,’ zei ze droog.

‘Ja, we zijn echt een mega spannende school, dus ik kan me de aantrekkingskracht goed voorstellen.’

‘Nou, die Hink lijkt me anders echt een lolbroek. Ik durf te wedden dat hij de boel af en toe flink op stelten zet.’

‘O, het is altijd keten met hem.’

En toen was de rit godzijdank voorbij. Ik parkeerde voor mijn huis. Pas toen ik het stuur losliet, realiseerde ik me hoe krampachtig ik het had vastgeklemd.

‘Zo gespannen heb ik niemand meer zien rijden, sinds... Gaat het oké met je?’ zei Grace.

‘Tja, ik ben nou eenmaal altijd al een wegpiraat geweest.’

Ik had verwacht dat Grace op de bestuurdersstoel zou klimmen. In plaats daarvan liet ze me de motor afzetten. Nadat we allebei waren uitgestapt en ik haar de sleutels had teruggegeven, sloot ze de auto af alsof ze van plan was met me mee te lopen. Ik aarzelde. Moest ik haar vragen om binnen te komen?

Het volgende moment draaide ze zich naar me om en zei: 'Nou, dag. Tot morgen. Of misschien ook niet. Wie weet waar ik dan uithang.' Toen hobbelde ze de straat uit, in de tegenovergestelde richting als die waar we vandaan waren gekomen.

'Eh... die kant op is er niet veel meer. Alleen een afvoergoot en een begraafplaats.' (Dat die begraafplaats zo dichtbij was, had er in mijn jeugd toe geleid dat ik er korte tijd heilig van overtuigd was geweest dat de geest van mijn overgrootvader, Johannes van de Vliert, me probeerde te vermoorden – wat me een paar bezoeken aan de kinderpsycholoog had opgeleverd.)

Grace antwoordde niet en keek ook niet om. Ze wuifde alleen met haar vrije hand alsof ze wilde zeggen: 'Dat weet ik', en liep verder.

Verbluft keek ik haar na, totdat ze om de hoek van de straat was verdwenen.

'Hola, broeder,' zei Sadie, mijn zus, zodra ik de voordeur achter me dichttrok.

Ik greep naar mijn hart. 'Jezus, Suds, je laat me schrikken.' Sadie was twaalf jaar ouder dan ik en een gevierd neurowetenschapper die door iedereen als genie werd beschouwd, én ze was het zwarte schaap van de familie. We leken erg op elkaar: zwart haar, nogal uitpuilende ogen en kuiltjes in onze wangen wanneer we glimlachten. Maar met haar septumpiercing, sleeve tattoo en warrige dreadlocks, souvenirs uit haar woelige tienerjaren, was Suds net iets cooler dan ik.

'Ik had al twee dagen niets van je gehoord, jochie. Ik was al bang dat pa en ma je hadden vermoord en in een ondiep graf in de tuin hadden begraven.' Het was een strategische leugen natuurlijk. Suds zat midden in een behoorlijk kloterige scheiding van haar behoorlijk kloterige echtgenoot, met als gevolg dat ze negentig procent van de tijd die ze niet in het ziekenhuis was, bij ons thuis doorbracht.

'Doe niet zo belachelijk, Sadie,' zei pa vanuit de keuken. Hij was gekleed in zijn gebruikelijke kloffie: een hawaiïhemd met een ultrakorte broek, en een zwarte bril. (Nadat hij drie jaar geleden zijn timmerwerkplaats naar onze achtertuin had verplaatst, had zijn gevoel voor mode hem al snel in de steek gelaten. De eerlijkheid gebiedt te zeggen dat het al een wonder was om hem

in iets anders dan een pyjama aan te treffen.) Sadie en ik hadden ons haar van hem. Tenminste, dat vermoedde ik. Op zijn eeuwige donkere stoppelbaard na was hij al het grootste deel van mijn leven kaal. ‘We zouden op zijn minst een graf van anderhalve meter diep voor hem graven. In dit huis doen we niet aan half werk.’

‘Nee, daar zijn Toby en Gloria het bewijs van,’ reageerde Sadie. Ze doelde op een gebeurtenis die zes jaar voor mijn geboorte had plaatsgevonden, waarbij de combinatie van een paar goudvissen en een bus insectenspray had geleid tot de vroegtijdige dood van haar aquariumvrienden.

‘Drieëntwintig jaar, Suds. Het is drieëntwintig jaar geleden dat je goudvissen het loodje legden. Ga je het ze ooit vergeven?’

‘Pas als ik wraak heb genomen!’ schreeuwde Sadie dramatisch. Achter in het huis begon een peuter te huilen. Sadie zuchtte. ‘Je zou verwachten dat ik na drie jaar wel gewend zou zijn aan het moederschap. Maar ik vergeet dat verdomde kind nog steeds.’

‘Ik haal hem wel,’ zei ik. Ik zette mijn schooltas neer en liep de gang door naar Sadies oude kamer, waar Ryan altijd zijn middagslaapje deed. Het joch was een ongelukje en een verrassing geweest – net als ik trouwens. Pa en ma hadden eigenlijk maar één kind gewild, maar twaalf jaar na de geboorte van Sadie zaten ze alsnog met mij opgescheept.

Ik duwde de deur open en trof mijn tweeënhalfjarige neefje aan, op wie mijn vader door de week paste. ‘Ryan, kerel, alles kits?’

‘Henwie,’ mompelde hij, in zijn ogen wrijvend. ‘Waar is mama?’

‘Kom, dan breng ik je naar haar toe.’

‘Wie was dat meisje trouwens?’ zei Sadie, toen ik hand in hand met Ryan terug de gang door liep.

‘Meisje?’

‘Dat je thuis heeft gebracht.’ Met een scheve grijns op haar gezicht tilde ze Ryan op. Die grijns kende ik nog uit haar tienerjaren. En die had nooit veel goeds voorspeld.

‘O. Ze heet Grace. Ze is nieuw op school. Ik had mijn bus gemist, dus toen bood ze me een lift aan.’

‘Leuke meid. Maar zal waarschijnlijk net als Janis Joplin haar zevenentwintigste verjaardag niet halen.’

Ik haalde mijn schouders op en deed alsof het me niet was opgevallen.

NADAT IK RYAN aan zijn moeder had overgedragen, ging ik naar beneden, naar de kelder die Sadie ruim tien jaar geleden had omgebouwd tot hol voor haar dubieuze puberactiviteiten. Toen ze het huis uit was gegaan om te studeren, was het mijn toevluchtsoord geworden. Erg luxueus was het niet. Het zag er eerder uit als een postapocalyptische schuilmunker. De meubels pasten totaal niet bij elkaar, op de betonnen vloer lag een verzameling nep-Perzische tapijten, de koelkast was nog ouder dan mijn ouders en aan de wand hing een amateuristisch opgezette elandenkop. Niemand wist zogenaamd waar die vandaan kwam, maar ik had een donkerbruin vermoeden dat Sadie het ding als tiener had gestolen en dat mijn ouders te opgelaten of te trots waren – of allebei – om het ding terug te geven aan de rechtmatige eigenaar.

Zoals gewoonlijk waren mijn twee beste vrienden al beneden en zaten *Grand Theft Auto 5* te spelen op mijn PlayStation 4. In volgorde van binnenkomst (m.a.w. in volgorde op de bank) waren het:

- Murray Finch, zeventien, Australiër. Lang, zongebruind en gespierd, met golvend blond haar en een vlassig snorretje. Zijn ouders woonden al zes jaar in de Verenigde Staten, maar Murray klonk nog altijd (met opzet) als Steve Irwin en zei dingen als ‘môge’, ‘uilebal’ en ‘tjezus’. Hij was ervan overtuigd dat *Crocodile Dundee* het beste was wat Australië ooit was overkomen. Meiden waren gek op hem.

- Lola Leung, zeventien. Donkere huidskleur, donkere ogen en (kortgeknipt) donker haar. Mijn hele leven al mijn buurmeisje en, zoals ze het zelf omschreef, een driedubbele diversiteitsdreiging: half Chinees van vaders zijde, half Haïtiaans van moeders zijde en honderd procent gay. Al zolang ik me kon herinneren werd La steeds ‘compleet willekeurig’ prominent afgebeeld op al het promotiemateriaal van onze school, inclusief (maar zeker niet uitsluitend) de voorkant van het jaarboek, het billboard buiten de school, op de website en zelfs op de boekenleggers die je bij de bibliotheek gratis mocht meenemen. Met haar had ik drie jaar geleden voor het eerst gezoend. Twee weken later had ze aangekondigd dat ze lesbisch was en was ze een langdurige relatie aangegaan met Georgia, een meisje uit een naburige stad. Mensen dachten nog steeds dat het mijn beroerde kusttechniek was geweest die haar voor het andere geslacht had doen kiezen. En ik deed nog altijd mijn best om niet beledigd te zijn. (Meiden waren ook gek op haar.)

Onder aan de trap hing ik tegen de trapleuning en bekeek mijn vrienden. ‘Wat geweldig dat jullie hier gewoon op mijn bank zitten, mijn eten opeten en op mijn PlayStation spelen, ondanks het feit dat ik niet in de bus zat en wel ergens stervend in de goot had kunnen liggen. Heeft mijn vader me überhaupt gemist?’

‘Laten we eerlijk zijn,’ zei Lola, die zich grinnikend naar me omdraaide. ‘Justin houdt nu eenmaal meer van ons dan van jou.’

‘Wie was die griet, vriend?’ vroeg Murray, zonder op te kijken van het scherm waarop hij net met een tank een rij politiewagens platreed. ‘Ik zag je als een blinde garnaal achter haar aan zwemmen.’

‘Effe dimmen met dat taaltje, Kangaroo Jack,’ zei ik, terwijl ik de kamer in liep en Sadies oude iMac aanzette, die na twintig jaar nog altijd opstartte, zij het sputterend. ‘Er zijn hier geen argeloze Amerikaanse meisjes die je hoeft te charmeren.’ Over het algemeen was Murray best in staat te praten zoals normale mensen, maar hij was er ooit achter gekomen dat de dames hem wel charmant vonden wanneer hij klonk als een woudloper uit de Australische rimboe. Soms vergat hij die knop om te zetten.